

v jakých mezích smí Družstvo dodávati zboží také nečlenům, předpis ten vodítka nepodává. Ale také ostatní předpisy stanov neobshaují nic, co by nasvědčovalo, že bylo úmyslem stanov vyloučiti z činnosti Družstva zásadně prodej zboží nečlenům. Pod č. 5 § 3 mluví se všeobecně o provozování obchodu, podobně v § 25 pod. č. 5 a 6 o nákupu a prodeji, o zřizování skladišť výrobků a potřeb hospodářských, v § 36 o zřízení, rozšíření a omezení veškerého obchodu. O omezení prodeje na členy zmínky tam není. Jestliže § 12, upravující práva členů pod č. 1, zaručuje každému p r á v o kupovati za stanovené ceny zboží ze skladu společenstva, nevyplývá ani z toho nikterak, že by společenstvu bylo naprosto zakázáno prodati také osobám jiným.

Jak z předcházejícího vyplývá, nemá právní náhled žal. úřadu, že stěžujícímu si Družstvu zák. z 9. dubna 1873 č. 70 a platné stanov vůbec brání prodávati zboží také nečlenům, ani v zák. tom ani ve stanovách opory. Poněvadž také nař. rozhodnutí opírá se jediné o tento právní názor, bylo je jako nezákonné zrušiti.

Při tom nemohl ovšem nss, jenž povolán jest přezkoumávati toliko nař. rozhodnutí tak, jak bylo vydáno, zkoumati, zdali snad obchod se zbožím, na něž se vztahoval zákaz Družstvu vydaný, nebo obchod vůbec, jest nepřipustný naprosto nebo v určitých směrech z jiného důvodu právního, než kterého se dovolával žal. úřad v nař. rozhodnutí.

Č. 3188.

P é č e o n e z a m ě s t n a n é: * Povinnost zaměstnavatele hlásiti uprázdněná místa podle odst. 2. § 5 zák. č. 322 Sb./1921 nevztahuje se na místa, na něž přijatí zaměstnanci nebyli by povinni nemocenským pojištěním.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1418).

V ě c: Antonín M., prokurista firmy Karel L. v P. proti zemské správě politické v Praze o přestupek § 5 zák. z 12. srpna 1921 č. 322 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem osp-é byl st-l uznán vinným přestupkem § 5 zák. z 12. srpna 1921 č. 322 Sb., jehož se dopustil tím, že přijal do práce dělníka Josefa F., aniž místo to ohlásil příslušné sprostředkovatelně práce, a byl za přestupek ten dle § 20 cit. zák. odsouzen k peněžité pokutě 50 K, po případě k trestu vězení 1 týdne.

Odvolání žal. úřad nevyhověl, poněvadž skutková povaha přestupku jest prokázána.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že zákon slovem »uprázdněná« má na mysli jen taková místa, která se uprázdnila rozvázáním dřívějšího poměru pracovního.

Názoru tomu nelze přisvědčiti.

Nss již v nál. Boh. 2282 adm. vyslovil právní názor, že uprázdněné místo ve smyslu § 5, odst. 2. zák. z 12. srpna 1921 č. 322 Sb. jest každé místo, které není obsazeno, bez rozdílu, jde-li o místo, které dříve bylo obsazeno, anebo místo nově zřízené.

Na tomto názoru soud trvá

V ostatním však nelze stížnosti upříti oprávněnost.

St-1 již při svém výslechu v řízení před I. stolicí uváděl, že dělník Josef F. není u firmy, jejíž prokuristou jest, zaměstnán jako stálý dělník, nýbrž jen jako dělník na hodiny, takž se stává, že v týdnu jen 2 hodiny jest zaměstnán a že z toho důvodu nemohl býti dělník ten ani k nemoc. pokladně přihlášen.

Námitku tu opakoval st-1 v odvolání k II. stoličce uváděje, že jmenovaný dělník koná jen příležitostnou čili hodinovou práci, že nejde o práci stálou.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí nevyslovil se o námitce té, avšak v odvodním spise tvrdí, že zaměstnavatel jest povinen každé uprázdněné místo a každou osobu, které práci poskytuje, u sprostředkovatelné práce hlásiti.

Názor ten nelze uznati správným.

Zák. č. 322/1921 Sb. o podpoře nezaměstnaných stanoví v § 1, že nárok na podporu v nezaměstnanosti mají příslušníci čl. republiky, kteří podléhají povinnému nemocenskému pojištění za podmínek v zák. tom uvedených a v kapitole o uplatňování nároku na podporu v § 5, odst. 2. nařizuje, že všichni zaměstnavatelé jsou povinni uprázdněná místa hlásiti u místní příslušné veřejné sprostředkovatelné práce.

Z těchto zákonných předpisů jde zřejmě na jevo, že zákon o hlášení osob nemá vůbec předpisu, co do hlášení míst pak že vztahuje se jen na taková místa, při nichž osoba, která je zastává, podléhá nemocenskému pojištění.

Dle §§ 1 a 2 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb., jimiž se mění předpisy zák. o nemoc. pojištění dělníků, jsou z obligatorního pojištění nemocenského vyňaty osoby, jež konají práce nebo služby jen jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně (§ 1, odst. 1) a osoby, které konají práce u různých zaměstnavatelů za mzdu (jako posluhovačky, pradleny a pod. — § 2, odst. 1) a není tedy zaměstnavatel povinen takové zaměstnance přihlašovati k pojištění nemocenskému.

Z toho nutno usuzovati, že povinnost zaměstnavatele hlásiti uprázdněná místa dle odst. 2. § 5 zák. č. 322/1921 nevztahuje se na místa, na něž přijatí zaměstnanci nebyli by povinni k nemocenskému pojištění.

Odchylný názor žal. úřadu jest právně mylný a svedl žal. úřad k tomu, že opomenul vyšetřiti a zjistiti skutkové okolnosti st-lem v řízení před I. stolicí a v odvolání uvedené, jež jsou důležité pro posouzení otázky, je-li dána objektivní skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

č. 3189.

Zdravotnictví. — Okresní samospráva: Zemský správní výbor v Praze jest povolán rozhodovati o sporech ze služebního poměru primáře všeobecné veř. okr. nemocnice.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1437).